

תוך שלוש שנים

יחזר דהב

למצריים,

וכל עם ישראל

נוהר דרומה כדי

לתפוס שלוה

בפעם האחרונה

דהב:

גן-העדרן שיוחזר

אחמד זוכייר, בן שבת המזיינה, לא איכפת אם יחזירו את סיני או לא יחזירו. "מה איכפת לי מצרים או יהודים? כל זמן שיש אנשים יש פרנסה," אומר אחמד בן התמישים, בעל העור השחום העריניים הבחוקות. אחמד, שנולד באחד הוואדיות הסמוכים לדהב, מתגורר עתה בכפר הבדואי דהב עם אשתו ושלושת ילדיו.

כדרכם של הבדואים הוא עובד רק תקופה מסוימת בשנה, וכשיש בידו ככר די כסף, הוא לוקח לעצמו חופשה עד שנגמר הכסף, וחוזר חלילה. אחמד הוא אחד משנים-עשר הנהגים העושים שירות-מוניות בדהב. הרישיון ש-בידם תקף לכל דרום סיני, ועד אייהאל-מוגים שבאילת.

כדי להיכנס לאילת הם נזקקים לרישיון מיוחד, שאותו קשה מאד להשיג. בתקופת החגים ועוד קודם-לכן, שעה שהתחילה הנהירה הגדולה של עמך ישראל לדרום, עשו אחמד וחבריו כ-4,000 לירות במשך שבוע (כל אחד), רק על הבאת מטיילים ממושב דהב אל הכפר היבדואי, טיולים בסנטה-קטרינה.

לקראת הנהירה הגדולה אל הדרום, הקיימו הבדואים שבכפר דהב עשרות טוכות נוספות, כדי לשכן בהן את המטיילים שלא הביאו עימם אוהלים או שקיישינה. "מקום פצצה," אמרו סמדר ונורית בנות ה-22, שזו להן הפעם הראשונה לגור בכפר הבדואי. "לא חסר כאן שום דבר.

מה כבר צריך הבן-אדם בשביל לחיות? — מים, בגדיים, שקישינה, וכסף לפיתות."

איפה

הנודיסטים?

סמדר ונורית שתיהן תימניות, מתגוררות בידיאליהו. סמדר חטובת-הגן, בעלת העניינים בגון הדבש, שירתה בצבא בסיני ולפי דבריה: "ההורים כבר רגיי לים שאני מסתובבת בסביבה הזאת, והם לא דואגים לי. השתחררתי מהצבא לפני שלושה חודשים."

לפני שתחליט מה בדיוק היא רוצה לעשות, ירדה עם חברתה לדרום.

"היינו בהתחלה בנואיבה," סיפרה נורית השמנונת, שחומת העור, שהיתה יושבת יום-יום על שפת-הים כשהיא מניחה לקרני השמש לחמם את גופה, בעודה קוראת בספר טוב.

"זהו המקום היחידי שבו אפשר לנקות

קצת את הראש מכל הליכלוך. אתה פשוט תופס שלוה ליד המים. אני לא נשרפת, ביגלל צבע העור שלי. כשאני צמאה, אני הולכת לבית-הקפה של מוחמד ושותה כוס תה. בבוקר אני אוכלת פיתה, וזה מספיק." דודי רוניק, ניסן סיני ורביב טבח באו למטרה שונה לגמרי. שלושת החברים בני ה-18 מהרצליה, הגיעו לדרום עם עוד שניים מחברי גרעין נחל-עוז, שאליהם הם משתייכים. "אמרו לנו שיש פה בדהב הרבה נודיסטים," סיפר דודי השמנון. "אנחנו כבר שבוע בדרום, ובאנו לנואיבה להתנדס (מלשון נודיסט). יום שלם שיי זפנו את התחת בנואיבה, ועכשיו אנחנו נראים כמו בבונים, וזה די שורף."

"זאת פעם ראשונה שאנחנו בדהב. בעצם שמענו שיש פה אתר צלילה נהדר, וזאת סיבה נוספת לבואנו. איך נסתדר? נקנה פיתות מהבדואים, נגבנו מדי-זיהב מימיה ובקבוק, מילאנו אותם מים, כי אמרו לנו שבכפר הבדואי אין מים, ובאנו לכאן." "אבל משעמם כאן נורא," מחה רביב קטן הקומה, בעל פני ילדון מפונק. "אין מה לעשות. כמה כבר אפשר לשבת בשמש? אין אנשים מעניינים, אין מוסיקה, אין נודיסטים, נמאס לי, אני רוצה לחזור."

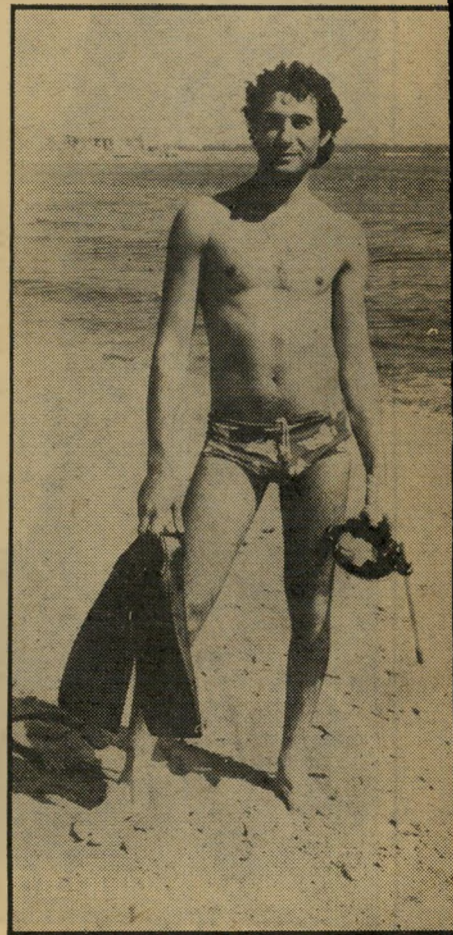
מכת

הגניבות

מי שזוכר את דהב של לפני שנה, יתקשה, להכיר את המקום היום. מור שב דייזהב, בשיתוף עם רשות שמורות הטבע, סידר במקום תיזון מאורגן לתיפי ארת, למען אוהבי-הנוחיות. כיום מצויים במקום שירותים ומיקלחות מסודרות, וכן מיזון מורחב המשרת את החוגים ואת היורדים לתנויית-ביניים קצרה בדרך לשאר רם אישיך או בחזרה ממנה.

בכפר הבדואי עצמו, פרט לשירות המכיר ניות והגמלים של הבדואים (250 לירות למינור סנטה-קטרינה, 100 לירות לאדם לנסיעה לאילת, ו-10 לירות מהמושב אל הכפר הבדואי), הוקמה גם מאפיה בודי-אית, הפתוחה מדי יום משבע וחצי ועד לשעות הערב המאוחרות.

השכם בבוקר ובשעות הצהריים, מודנב תור ארוך של קונים ליד הצריף הקטן המשמש כמאפיה, שם אפשר לקנות פיר תה בשלוש לירות, ומי שרוצה פיתה בודי-אית אמיתית, צריך רק להמתין על החוף עד שתגש אליה אחת הנוערות הבדואיות

דיגי הנשים

דב, משה, ישראל ויוסף נפגשו בדהב, עם התייר שמוליק עומרי, ויחדיו החליטו לצוד להם נשים. לרוע המזל היו הנוערות שבמקום פיקחיות מהם, וניצלו את נדיבות הדייגים העלזים מבלי לתת להם דבר.